

En takk til alle barnevernsarbeidere!

BARNEVERNET REDDET livet mitt skrev anonym (22) i Aftenposten i juni d.å. Og så spør hun eller han: Hvorfor er det ingen som viser det gode barnevernet gjør? Hvorfor er det ingen som tenker på alle sakene der barnevernet lykkes? Er det fordi det ikke selger i media, eller skaper debatt?

Ja, hvorfor er det slik?

Det har i den senere tid vært et enormt kjøp mot barnevernet. Den tsjekkiske presidenten uttaler at norsk barnevern ligner på nazistenes Lebensborn. Det russiske barneombudet kobler norsk barnevern til terror, bortføring og overgrep. En polsk ambassadeansatt kalte norsk barnevern Hitlerjugend. Slik kunne vi fortsatt.

Det hjelper ikke å si at påstandene faller på sin egen urimelighet. Dette er rykter og påstander som spres og bare ser ut til å eskalere.

Hva gjør politikerne? spør Jan Storø i sin kronikk i Aftenposten i juni i år. De er tause. Han spør videre: Kunne man tenke seg en slik taushet på andre samfunnsområder? Nepppe.

Helt taust er det ikke, man har fra sentralt hold til en viss grad tatt til motmæle. Men dette må vies langt mer oppmerksomhet. Et langsiktig og målrettet arbeid

for å gi informasjon om norsk barnevern og barns rettigheter er påkrevd. Barnevernet er avhengig av legitimitet i befolkningen. Det «omdømme problem» som norsk barnevern har internasjonalt er et politisk anliggende.

Sentrale myndigheter må gå foran for å forsvare barns rettigheter og de må gå i bresjen for alle de barnevernsarbeidere som er satt til forvalte dette samfunnsmandatet.

Barnevernet har gang på gang stått i slike stormer – vi griper for ofte inn – vi griper for sjelden inn. Flere undersøkelser viser at barnevernet er bedre enn sitt rykte. Det vil si at de som selv har hatt kontakt med barnevernet har større tillitt, enn de som ikke har kjennskap til arbeidet som gjøres. Det har skjedd en enorm kunnskaps og kompetanseutvikling innen barnevernet i de siste tiårene. Fagfeltet har lyttet til kritikk og tatt den på alvor. Det er alltid områder tjenesten kan bli bedre på, men en del av kritikken, også fra fagfolk i Norge om det maktsyke barnevernet som tar barn fra sine foreldre, er lite konstruktive bidrag.

Norsk Barnevernsamband sender en hyllest til alle de flotte barnevernsarbeidere som jobber i den kommunale barne-

Jóna Hafdis Einarsson
redaktør

verntjenesten, på institusjoner, følger opp biologiske foreldre, har kurs for somaliske kvinner, igangsetter ungdomstiltak, jobber på kveld og natt for å fange opp utsatt ungdom.

Hyllesten går også til alle de flotte barnebersarbeidere som sitter hjemme på kvelden og ikke kan la være å la tankene fly av sted til samtalen forrige uke: jenta som fortalte om seksuelt misbruk, gutten på ti år som var slått av far. Hvordan og hva kan vi gjøre? tenker hun, og vet at hun burde blitt bedre til å legge «saken» fra seg før hun kommer hjem til egen familie. Hyllesten går videre til alle de flotte barnevernsarbeidere som også får tilbakemeldinger fra barn og foreldre at det nyttet, slik anonym (22) skrev.

Vi heier på Landsforeningen for Barnevernsbarn (LFB) som gjennom årene har balansert sin kritikk av barnevernet med forståelse for sakskomplekset. De er alle ambassadører for at det nytter. Kanskje fagfolkene av «bekymringsmeldingen» til statsråden kunne lære av LFB: Hvordan ta opp kritikkverdige forhold på en slik måte at man gjennom dialog kan stille en «diagnose» og finne frem til løsninger.

Vi heier på Redd Barna som i 2015 har igangsatt prosjektet: «Barnevernet hjalp meg.»

De samler inn gode historier og positive eksempler fra unge med erfaring fra barnevernet. Målet er at flere barn og unge får den hjelpen de trenger.

Ja, hvorfor bygger man ikke på det som fungerer? Bare for å ta ett eksempel:

Mødrehjem og familiesentre er helt essensielle i utredning av de mest sårbare barna og deres familier. Dette tiltaket benyttes ikke fordi det er for dyrt! Mange plasser står i dag ledige selv om behovet er stort. Dét er verdt en bekymringsmelding til statsråden.

Til slutt: Tidsskriftet Norges Barnevern ønsker å vie temaet 'Samspill mellom praksisfelt, utdanning og forskning' økt oppmerksomhet ved å utgi et temanummer høsten 2016.

Vi ønsker artikler fra praksisfelt og forskingsfelt. Se «call for paper» i dette nummeret.

God lesning!

Jóna Hafdis Einarsson